

21- Juliol del 58

Estimat Romà: Des de la gran sort que t'escric
després d'haver vingut la nit a fer-me una mica de
compagnia; tot pensant i dient mal de l'un i de l'altre
m'he embargat el malhumor. Quan ella ha vingut estava
tan aïfada que o bé no t'hauria dit res, i ara em sa-
bia molt greu, o bé t'hauria escrit una carta digna del
P. Jeremies, i encara me n'hauria sabut més.

É'he estat esperant bona estona, apunta tard, i em
pensava que m'havia equivocat i he rellegit la teua carta
d'ahir i veig que taurmatís ho dius però no ho has fet.
"Si vós podem buscar amb l'Esperansa, una hora del dia
o de la nit....." I tal com ho vull, ho sapo prou i me'n
fas gracies. Quan he sortit a veure la solera i companyia,
pensava que et veuria a casa teua; però me n'he anat

+

tota trista quan he vist que les teves visites eren pels
altres, i tota enyorada, pobeta de mi.

Mira, aquesta tarda he vist un toll negre i fastigos
al mig d' un prat molt verd i molt florit. Vosaltres éreu
a la nit mentre jo a penes m' apuntava d' aumunt d' un
trac de fusta podrida que anava d' aei d' allà, de tant en
tant venia a la vostra vora i jo era feliç novís de veure
fin. vos una mica. Però un vent malestanc em feia donar
mín i donar el meu tronc en mig del toll on unipú no
podia ajudar-me. Y llavors jo plo-ra-ba..... plo-ra-ba....
i no sé per què em veuiba que encara hi sóc i encara ho
faig. — Si em donaves una flor d' aquestes que diu que
tenen d' au Falguera, estaria tota contenta. Eno em tinc un
nura i tant que m' agraden. Bona nit; que els llashes i els
serenos no et facin cap mal. Deua Marcè